

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudkyň JUDr. Jitky Hroudové a JUDr. Hany Veberové v právní věci

žalobce: **F. J., nar. X, st. příslušnost Nigérie**
bytem X

proti
žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2019, č. j. MV-134203-5/SO-2019

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 17.10.2019, č.j. MV-134203-5/SO-2019 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2019, č.j. MV-134203-5/SO-2019, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 23. 8. 2019, č. j.: OAM-10562-19/PP-2019, kterým byla podle §

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb. zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území ČR, neboť je důvodné nebezpečí, že by účastník řízení mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek a výrokem II. byla žalobci podle § 87e odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb. stanovena lhůta k vycestování z ČR 35 dnů od právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce napadá rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu výroku a namítá porušení ustanovení § 2 odst. 1, 3 a 4, § 3, § 4, § 50 odst. 3, § 68 odst. 3 správního řádu a § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a Úmluvy o právech dítěte.
3. S odkazem na ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců konstatoval, že ministerstvo nerozporuje, že žalobce je rodinným příslušníkem občana EU, tedy partnerem paní H. P. a zároveň také rodič občana EU mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje. Jejich syn G. J., nar. X, je občan ČR. Žalobci byla žádost zamítnuta z důvodu uvedeného v § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť je důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Citované ustanovení je implementací čl. 27 Směrnice č. 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2009, č. j. 5 As 51/2009-68 zdůraznil, že z existence odsouzení lze vycházet pouze tehdy, pokud okolnosti, které vedly k takovému odsouzení, ukazují na osobní chování, které představuje trvalý ohrožení veřejného pořádku. Žalobce byl odsouzen pouze jednou, trestním příkazem ve zrychleném řízení, a to na 1 rok odnětí svobody, kdy se výkon podmíněně odložil na zkušební dobu 2 let. Zkušební doba vypršela dne 25. 9. 2019. Žalobce prodal 0,63 g konopí a přechovával u sebe 0,36 g konopí. Dohromady měl tedy v držení cca 1 g konopí. Žalobce nerozporuje, že se v době trestného činu jednalo o narušení veřejného pořádku a porušení právních norem ČR, za které byl řádně odsouzen. Žalobce rozporuje, že by i nadále narušoval veřejný pořádek a že by zde bylo nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku do budoucna. Navíc narušení veřejného pořádku tak není závažné, skutečně aktuální. Zkušební doba trestu vypršela 25. 9. 2019. Žalobce se osvědčil a tudíž až soud rozhodne o zahlázení tohoto přečinu, bude se na něj hledět, jako by nebyl nikdy odsouzen. Narušení veřejného pořádku není skutečné, jelikož se jednalo o ojedinělý exces a není aktuální, jelikož již vypršela zkušební doba a odsouzený se osvědčil. Žalobce také polemizuje o závažnosti trestného činu s ohledem na malé množství psychotropní látky. Žalobce sice prodal marihuanu, což je přečin, avšak rozhodně se nejedná o intenzitu trestného činu, který byl popsán v judikatuře Tsakouridis ze dne 23. 11. 2010 (C-145/09). V jeho případě se rozhodně nejednalo o nadnárodní organizovaný obchod s drogami. Žalobce namítá, že rozhodnutí je v rozporu s čl. 27 Směrnice č. 2004/38/ES, kdy zamítnutí žádosti o přechodný pobyt je motivován pouze jedním jediným odsouzením pro přečin. Žalobce zdůrazňuje, že čas, který uběhl od data posledního přečinu, je také relevantní faktor k aktuálnosti nebezpečí narušení veřejného pořádku a nechápe, jaká doba by mohla být dostatečná k prokázání, že již neexistuje hrozba narušení veřejného pořádku, jestliže žalovaný uvádí, že i přesto, že již uplynula zkušební doba a žalobce se osvědčil, tato doba ještě není dostatečná. Zdůraznil, že soud může kdykoli vydat usnesení, že se žalobce osvědčil a odsouzení bude zahlázeno. S odkazem na ustanovení § 284 trestního zákoníku zdůraznil, že i zákonodárce stanovil, že přechovávání marihuany není tak závažným trestním činem jako přechovávání tvrdých drog. Žalobce byl navíc potrestán nejnižším možným trestem podle prvního odstavce. V případě žalobce nehrozí vážné nebezpečí narušení veřejného pořádku, jelikož byl odsouzen v roce 2017 trestním příkazem za jiný přečin, kdy zkušební doba již vypršela a

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

od té doby se nedopustil žádného trestného činu. Žalobce zde má pevné vazby, jelikož na území ČR žije jeho partnerka a jeho jednoroční syn, se kterými sdílí společnou domácnost. Navíc správní orgán nepřihlédl k faktu, že od jediného incidentu uplynuly dva roky a od té doby vedl žalobce řádný život.

4. Žalobce dále namítá, že neudělení povolení k přechodnému pobytu by bylo nepřiměřené ve vztahu k jeho rodinnému a soukromému životu. Žije v partnerském vztahu s paní H. P., se kterou má syna G. J. narozeného X, kterého společně vychovávají. Nucené vycestování žalobce by bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR, konkrétně s právem na respektování soukromého a rodinného života. Žalovaný ale vůbec neposoudil přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života žalobce a jeho rodiny. Žalobcova partnerka je na mateřské dovolené a nevládne sama pečovat o jejich syna. Do země původu vycestovat nemůže. Žalobce dostal v Itálii vízum za účelem ochrany, tudíž se do Nigérie nemůže vrátit. Přitom žalobce odkázal na čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte a zdůraznil, že syn má v ČR veškeré rodinné a sociální zázemí. Proto se nejví nucené vycestování v nejlepším zájmu dítěte, neboť by znamenalo odloučení nezletilého dítěte od svého otce. Neudělení přechodného pobytu by v praxi znamenalo nutnost vycestování, a není tedy podstatné, že se nejedná o rozhodnutí o správním vyhoštění. H. P. má z předchozího manželství ještě dvě děti a její bývalý manžel si nepřeje, aby odcestovala z ČR, neboť chce být v kontaktu se svými dětmi. V případě partnerky a jejich dětí z předchozího manželství pak tedy nepřichází v úvahu odcestování do Nigérie. Zdůraznil, že žalovaný pouze odkázal na Listinu základních práv a svobod a neexistenci práva cizincům na pobyt na území ČR. Dále zmínil Úmluvu o právech dítěte, která připouští možnost oddělení rodičů, ale vůbec se nezabývá přiměřeností napadeného rozhodnutí ve vztahu k jejich rodinnému a soukromému životu, ani individuální situaci žalobce, partnerky a jejich syna. V tomto je dle žalobce rozhodnutí nepřezkoumatelné. Nesouhlasí ani se závěrem žalovaného, který uvedl, že vydaným rozhodnutím není účastníku řízení znemožněno, aby povolení k přechodnému pobytu získal v budoucnu, pokud splní zákonné podmínky pro jeho vydání.
5. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že žalobce byl Obvodním soudem pro Prahu 1 pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin k podmíněnému trestu odnětí svobody ve výměře na 1 rok a zkušební dobou do 25. 9. 2019. Komise zdůraznila, že není možné s ohledem na krátkou dobu od uplynutí zkušební doby, s ohledem na závažnost spáchaného trestného činu, hovořit o tom, že účastník řízení nepředstavuje nebezpečí pro veřejný pořádek. V době vydání rozhodnutí, nebylo odsouzení dosud zahlazeno ve smyslu § 105 trestního zákoníku. K námitce nepřiměřeného zásahu do rodinného a soukromého života žalobce zdůraznil žalovaný, že vzhledem k povaze vědomého protiprávního jednání účastníka řízení převážil veřejný zájem na ochraně před porušováním právních norem ČR nad zájmem na ochraně rodinných vztahů. Odkázal při tom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30 s tím, že si měl být žalobce vědom následků svého jednání. Navíc ani ustanovení § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců žalovanému neukládá povinnost zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života účastníka řízení. K tomu též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30. V zájmu České republiky totiž není, aby byly udělovány pobyty občanům, kteří páchali, páchají či mají dále v úmyslu páchat trestné činy na území ČR. Správní orgány jsou povinny chránit zájmy státu a společnosti. Obecný (veřejný) zájem spočívá v ochraně ČR před povolováním pobytu

cizinců, kteří porušili platné právní normy tohoto státu. Závěrem proto navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

6. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil, že žalobce podal dne 12. 6. 2019 žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 87b zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). K tiskopisu žádosti v rubrice účel pobytu žalobce uvedl „rodinný příslušník občana ČR“. K žádosti předložil průkaz o povolení k pobytu na území Italské republiky, nájemní smlouvu a občanský průkaz České republiky paní MgA. H. P., nar. X. Z rejstříku trestů bylo zjištěno, že žalobce má záznam o odsouzení pro úmyslný trestný čin, když byl Obvodním soudem pro Prahu 1 pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin k podmíněnému trestu odnětí svobody ve výměře 1 roku a zkušební dobou do 25. 9. 2019. Na základě tohoto poznatku si správní orgán I. stupně vyžádal trestní příkaz Obvodního soudu pro Prahu 1, č. j. 1 T 95/2017, ze dne 25. 9. 2017, ze kterého vyplývá, že žalobce spáchal přečin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy.
7. Dne 14. 5. 2019 byl sepsán protokol na Policii ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort s H. P., která se dostavila kvůli rozhodnutí o správním vyhoštění F. J. Do protokolu uvedla, že rozhodnutí o vyhoštění neodpovídá skutečnosti, že ona je jeho přítelkyně od roku 2017 a od listopadu 2018 spolu žijí ve společné domácnosti. Dne X se jim narodil syn G., dítě se narodilo v ochranné lhůtě po rozvodu, proto je za otce považován bývalý manžel. S manželem ale již od roku 2017 nežila a skutečným otcem dítěte je žalobce. Žije s ní a s její dcerou N. ve společné domácnosti, byl s nimi i v porodnici, žije s nimi jako rodina. Neví, proč to do protokolu neuvedl, že zde má jí a syna. Nic nenásvědčovalo tomu, že tu nechce být. Přeje si, aby tady zůstal, nechce, aby byl vyhoštěn. F. dluží magistrátu pokutu 25 000 Kč, vzali mu řidičský průkaz, z toho už 10 000 zaplatil, nyní bude mít splátkový kalendář. Snažil se dát si život do pořádku a žít rodinný život, ne jako před tím. Dne 17. 7. 2019 bylo správnímu orgánu I. stupně také doloženo čestné prohlášení paní MgA H. P., ve kterém uvádí, že má trvalý partnerský vztah s žalobce, žijí ve společné domácnosti. Narodil se jim syn G. Dále žalobce doložil potvrzení z velvyslanectví Nigérie, ve kterém je uvedeno, že nemůže v Římě získat Nigerijský cestovní pas a aby ho získal, musí odjet do Nigérie, také doklad o zdravotním pojištění, rodný list P. (jméno neuvedeno, ve kterém je uvedena matka paní H. P. a otec R. P. žaloba matrikového otce nezletilého G. P. o popření otcovství k nezletilému, návrh matky na určení otcovství, usnesení Obvodního soudu pro Prahu 6 o jmenování opatrovníka nezletilému G. P., rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 6, ve kterém soud určil nezletilému jméno G. P., nar. X, a společné soukromé fotografie.
8. Dne 23. 7. 2019 bylo správnímu orgánu soudu I. stupně doručeno rozhodnutí vydané Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy dne 3. 5. 2019, č. j. KRPA-175354-13/ČJ-2019-000022-ZSV, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění na dobu 3 let. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. Ředitelství služby cizinecké policie rozhodnutím ze dne 3. 6. 2019, č. j. CRP-20826-4/ČJ-2019-930310-V243 rozhodnutí Krajského ředitelství pro hl. m. Prahu zrušilo a věc vrátilo k novému projednání a rozhodnutí.
9. Dne 31. 7. 2019 vydalo ministerstvo výzvu žalobci o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Tohoto práva žalobce i jeho přítelkyně využili. Uvedli, že dne 26. 7. 2019 proběhlo první stání u soudu, který řeší popření otcovství a následné určení otcovství.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

Doložili protokol, ze kterého vyplývá, že otcem dítěte není současný v rodném listě zapsaný otec R. P., ale F. J. Rozhodnutí očekávají dne 23. 8. 2019. Záleží jim na tom, aby rodina byla kompletní a mohli žít společně. Dne 13. 8. 2019 byla správnímu orgánu I. stupně doručena žádost o přerušení řízení, které nebylo vyhověno.

10. Dne 23. 8. 2019 vydalo ministerstvo rozhodnutí, kterým ve výroku I. zamítlo žádost žalobce dle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Ve výroku II. byla žalobci dle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců stanovena lhůta k vycestování z území ČR 35 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Vzhledem k velkému množství dokumentů dospělo ministerstvo k závěru, že se žadatel považuje být rodinným příslušníkem občana Evropské unie paní P. H. ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy cizincem, který má s občanem EU (ČR) trvalý partnerský vztah, který není manželstvím a žije s ním ve společné domácnosti. Ministerstvo také konstatovalo obsah trestního příkazu, ze kterého vyplývá, že žadatel vinen, že 24. 9. 2017 v době kolem 0:15 hodin v X, ulice X před domem č. p. X prodal osobě S. M. za částku ve výši 300 Kč 1 ks zlatnického sáčku s přitlačnou lištou 0,63 g konopí a přechovával za účelem prodeje 1 ks zlatnického sáčku s přitlačnou lištou s 0,36 g konopí, které obsahuje psychoaktivní složku delta-9-tetrahydrokanabinolu, která je uvedena v příloze č. 4 nařízení vlády č. 463/2013 Sb. o seznamech návykových látek, jako látka psychotropní, jejíž volná distribuce je zakázána, tedy neoprávněně prodal jinému a pro jiného přechovával psychotropní látku, čímž spáchal přečin dle ust. § 283 odst. 1 trestní zákoník nedovolené výroby a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy. Žadatel byl potrestán odnětím svobody v délce trvání 1 roku, kdy se výkon trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu 2 let, tedy do 25. 9. 2019, a peněžitým trestem ve výši 140 Kč s počtem sazeb 20 dnů s náhradním trestem dvou měsíců. Tato částka ve výši 2 800 Kč byla již v současné době vedena jako uhrazená.
11. Ministerstvo shledalo důvody pro zamítnutí žádosti z důvodu nebezpečí, že by žadatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2011, sp.zn. 9 As 71/2010 vyplývá požadavek, aby byla opatření přijatá z důvodu veřejného pořádku v souladu se zásadou přiměřenosti a aby byla založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby, které představuje skutečné aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Popsané jednání žadatele shledalo ministerstvo jako závažné narušení veřejného pořádku, neboť žalobce porušil platné právní předpisy, a to tím, že měl v držení drogu. Ohrozil tak i zájem státu na ochraně zdraví svých občanů před bezprostředně hrozícím ohrožením vyplývajícím z užívání a zneužívání omamných látek a jedů. Přitom odkázal na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 8. 2015, sp. zn. 11 Tdo 811/2015. Předmětné jednání spočívalo v osobním jednání žadatele, navíc úmyslném, podmínka aktuálnosti byla také splněna, neboť se předmětného jednání žadatel dopustil před relativně krátkou dobou a zkušební doba je stále v běhu. Není podstatná ani okolnost, že se žadatel daného protiprávního jednání dopustil pouze jednou, neboť není pochyb o tom, že drogová kriminalita je obecně považována za druh závažné trestné činnosti, která je i v evropském měřítku dlouhodobě považována za závaznou trestnou činnost, jejímž důsledkem jsou vysoce rizikové dopady pro celou společnost. Ministerstvo dále konstatovalo, že s ohledem na závěry Nejvyššího správního soudu vedenými v rozsudku ze dne 25. 6. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015-30 se zabýval dopady rozhodnutí do osobního života cizince jeho rodinných příslušníků, a to s ohledem na článek 8 odst. 2 Úmluvy a ochraně lidských práv a svobod. Stejný závěr vyplývá i z čl.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

27 odst. 2 Směrnic Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004 o právu občanů unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS. Ministerstvo konstatovalo, že důsledkem rozhodnutí je zamítnutí žádosti žadatele na území vedoucí k povinnosti žadatele vycestovat z území ČR, nejspíše pak do země původu. Správní orgán zdůraznil, že řízení o popření otcovství dosud nebylo skončeno, přičemž správní orgán fakt, že žadatel to je skutečným otcem dítěte nezpochybňuje. Dopadem rozhodnutí do sféry žadatele se zabýval s odkazem na citovanou Úmluvu i s ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn.

10 Azs 312/2016, bod 33. Rozhodnutí dle ministerstva není nepřiměřené ve vztahu k důvodu zamítnutí žádosti a zdůraznilo, že v případě žadatele existuje důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit veřejný pořádek, a to závažným způsobem.

12. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém argumentoval shodně jako v nyní podané žalobě. O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, kterým odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil, když se ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně. I žalovaný se nejprve vyjádřil k vymezení neurčitěho právního pojmu veřejný pořádek, přitom odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2007, č. j. 2 As 78/2006. Za podstatné považoval skutečnost, že žalobce porušil právní normy České republiky, a tedy narušil veřejný pořádek, za který mu byl vyměřen trest. V daném případě hrozba narušení veřejného pořádku vyplývá z osobního jednání účastníka řízení, jelikož se dopustil úmyslného trestného činu, za který byl pravomocně odsouzen. Komise zdůraznila, že není možné s ohledem na krátkou dobu od uplynutí zkušební doby, s ohledem na závažnost spáchaného trestného činu, hovořit o tom, že již účastník řízení nepředstavuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Teprve poté, co po delší dobu povede řádný život, bude možné učinit závěr, že riziko narušení veřejného pořádku z jeho strany nehrozí, resp. že je minimální. Nyní je takový závěr předčasný. Odsouzení navíc nebylo doposud zahlazeno ve smyslu § 105 trestního zákoníku, čímž by se na účastníka řízení hledělo, jako by nebyl odsouzen. Ve vztahu k závažnosti jednání zdůraznil žalovaný motiv, kterým byl v daném případě finanční zisk. Dále se pak žalovaný vyjádřil k drogové kriminalitě a její závažnosti. Závažnost narušení veřejného pořádku proto spatřuje jak v samotném druhu narušení veřejného pořádku, tak ve faktu, že se účastník řízení podílel na zvláště společensky škodlivém protiprávním jednání zcela vědomě a dobrovolně. Drogové delikty se považují za společensky velmi nebezpečné všude na světě a drogovou trestnou činnost jistě nelze považovat za bagatelní. Pokud jde o dopad rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce zdůraznila komise, že vzhledem k povaze vědomého protiprávního jednání účastníka řízení převážil veřejný zájem na ochraně před porušováním právních norem ČR nad zájem na ochraně rodinných vztahů. Právo na respektování soukromého a rodinného života nezakládá automaticky povinnost státu umožnit rodinný život na jeho území. Následně se pak vypořádal s jednotlivými odvolacími námitkami, které neshledal důvodnými. Zdůraznil přitom, že žádné z práv zakotvených v Listině nezakládá nárok cizinců na pobyt na území České republiky. Takové právo je dáno pouze občanům České republiky, a to čl. 14 odst. 4 Listiny, zatímco odst. 2 téhož článku, který se vztahuje na ostatní cizince, zakládá pouze jejich právo svobodně území České republiky opustit. Zájmu ČR není, aby byly udělovány pobyty občanům, kteří páchali, páchají či mají dále v úmyslu páchat trestné činy na území. Žalobce svým chováním aktuálně a dostatečně závažně ohrozil základní zájem společnosti, kterým

je v daném případě respektování právního řádu. Komise pak zdůraznila, že vydaným rozhodnutím není žadateli znemožněno, aby povolení k přechodnému pobytu získal v budoucnu, pokud splní zákonné podmínky pro jeho vydání. Nezbytné však bude, aby se osvědčil, dlouhodobě vedl řádný, život, resp. aby plnil své zákonné povinnosti.

13. V průběhu soudního řízení před vydáním rozsudku žalobce zaslal soudu usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 17. 9. 2020, č. j. 1 At 95/2017-37, kterým soud dle § 83 odst. 1 trestního zákoníku vyslovil, že odsouzený F. J. se osvědčil po podmíněném odsouzení z trestního příkazu Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 25. 9. 2017, č. j. 1 At 95/2017-48, který nabyl právní moci 25. 9. 2017. Obvodní soud nejprve konstatoval obsah trestního příkazu a uvedl, že zjistil, že odsouzený ve zkušební době nebyl soudně trestán a jiné trestní stíhání proti němu vedeno nebylo. Ze zprávy PČR bylo zjištěno, že odsouzenému dne 3. 5. 2019 ve 04:10 hodin v X byla uložena pokuta v příkazním řízení ve výši 10 000 Kč, a to za přestupek na úseku neoprávněného přechovávání omamných a psychotropních látek a jedů ve smyslu § 39/2a zákona č. 167/1998 Sb., kdy odsouzený při sobě držel drogu marihuanu. U veřejného zasedání odsouzený uvedl, že cokoli dělal v minulosti, tak s tím souhlasí. Změnil svůj život. Teď má dvě děti, pracuje a chtěl by být dobrým otcem. Chtěl by dostat šanci, v současné době žije s matkou jednoho dítěte a na druhé platí výživné. Soud uvedl, že odsouzený, sice jednou pochybil v rámci zkušební doby a dopustil se přestupku, i když druhově stejného, tedy zavinil příčinu k nařízení k výkonu trestu, popřípadě k možnosti odsouzenému přiměřeně prodloužit zkušební dobu, přesto má soud za to, že vzhledem k okolnostem případu, kdy se odsouzený dopustil přestupku krátce před skončením zkušební doby podmíněného odsouzení, přičemž po zbývajících část zkušební doby vedl řádný život, kdy pracuje, plní řádné vyživovací povinnost u jednoho dítěte, přičemž s druhým dítětem žije ve společné domácnosti, lze učinit závěr, že splnil podmínky uložené mu v ustanovení § 83 odst. 1 trestního zákoníku.
14. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Soud ve věci rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, neboť se žádný z účastníků na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřil, a proto má soud za to, že s tímto postupem oba souhlasí.
15. Žalobce podanou žalobou napadá rozhodnutí, kterým byla pravomocně zamítnuta jeho žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky, neboť správní orgán shledal existenci důvodného nebezpečí, že by žalobce jako žadatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
16. Správní orgán prvního stupně shledal, že žalobce je rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť je cizincem, který má s občanem EU (ČR) trvalý partnerský vztah, který není manželstvím a žije s ním ve společné domácnosti.
17. Podmínky pro vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU jsou definovány především v § 87b zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 15a téhož zákona, který vymezuje pojem rodinného příslušníka občana EU.

18. Podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
19. Výkladem pojmu „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“ v kontextu zákona o pobytu cizinců se podrobně zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 151, (dostupný na www.nssoud.cz), přičemž konstatoval, že „při výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.“
20. V rozsudku ze dne 14.2.2020, č.j. 5 Azs 383/2019 – 40, pak Nejvyšší správní soud k pojmu „veřejný pořádek“ uvedl, že je nutno jej chápat a vykládat v kontextu konkrétního ustanovení, v němž je použit, a vycházet přitom z jeho účelu. Uvedl také, že „byť v citovaném usnesení se rozšířený senát zabýval výkladem tohoto pojmu primárně ve vztahu k § 119 zákona o pobytu cizinců, považuje Nejvyšší správní soud jeho závěry za přiměřeně použitelné i v posuzované věci, samozřejmě při zohlednění smyslu a účelu § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, podle něhož správní orgány v této věci postupovaly a který je ovšem právě jedním z ustanovení přímo transponujících do českého právního řádu čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES. Musí být tedy dle zásady eurokonformního výkladu vnitrostátního práva interpretován v souladu s textem i účelem daného ustanovení směrnice představujícího kodifikaci předchozí judikatury Soudního dvora k dané otázce. To platí i přesto, že v nyní posuzované věci jde o rodinného příslušníka občana ČR, který svobodu volného pohybu či pobytu v jiných členských státech nevyužívá, nicméně pokud se zákonodárce rozhodl i tyto osoby zařadit do kategorie rodinného příslušníka občana EU (§ 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců), musí být dané ustanovení interpretováno ve všech případech jednotným způsobem. Uvedené ustanovení směrnice přitom uvádí: „Opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisí s generální prevencí, nejsou přípustná.“
21. Ani v nyní projednávané věci žalobce nepopírá skutečnost, že se v minulosti dopustil popsání protiprávního jednání a že se v době spáchání trestného činu jednalo o narušení veřejného pořádku a porušení právních norem ČR, za které byl odsouzen. Ve své argumentaci tvrdí toliko to, že již není hrozbou pro veřejný pořádek do budoucna, popírá tedy aktuálnost obav správních orgánů v daném ohledu. Žalobce tak argumentuje shodně jako ve věci projednávané Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 5 Azs 383/2019. Zásadní odlišnost mezi projednávanými případy lze shledat pouze v tom, že ve věci

projednávané před Nejvyšším správním soudem se stěžovatel dopustil závažnější trestné činnosti, za kterou byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a z trestu byl podmíněně propuštěn. Dle městského soudu lze ale závěry týkající se podmíněného propuštění žalobce z výkonu trestu využít a aplikovat je na posouzení okolností souvisejících s podmíněným odložením výkonu trestu na stanovenou zkušební dobu a s uplynutím stanovené zkušební doby. Městský soud proto vyšel ze závěrů uvedených v tomto rozsudku, když neshledal žádné důvody, pro které by nebylo možné je na nyní projednávanou věc aplikovat.

22. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku uvedl, že „Z dikce § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců i z účelu předmětného ustanovení, jímž je ochrana bezpečnosti a veřejného pořádku, je zřejmé, že předchozí protiprávní jednání stěžovatele, jakkoliv mělo intenzitu zvlášť závažného zločinu ve smyslu § 14 odst. 3 trestního zákoníku, ještě samo o sobě nepostačuje k zamítnutí žádosti o udělení povolení k přechodnému pobytu podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť toto ustanovení má výhradně preventivní, nikoliv sankční charakter. Kriminální minulost žadatele ovšem jistě v obecné rovině může být základem úvahy o tom, že žadatel i do budoucna představuje důvodné nebezpečí, že by mohl opět závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Při posuzování tohoto rizika je však kromě závažnosti a povahy spáchaných trestných činů třeba zkoumat i další aspekty předmětného případu, jako je např. předcházející bezúhonnost či naopak opakování trestné činnosti u žadatele, chování žadatele ve vazbě či ve výkonu trestu a po propuštění, případně motiv, který jej ke spáchání trestného činu vedl, jeho postoj k dosavadní trestné činnosti atd. Správní orgány i krajský soud se při hodnocení hrozby, kterou stěžovatel představuje, podrobně zaobíraly závažností trestného činu, za nějž byl odsouzen, nicméně další rozhodné aspekty případu buď zhodnotily chybně, nebo je zcela opomněly. Skutečnost, že byl stěžovatel z výkonu trestu propuštěn toliko podmíněně, přičemž dosud neuplynula stanovená zkušební doba, sama o sobě nevypovídá nic o riziku dalšího protiprávního jednání stěžovatele, který svou nápravu z formálního hlediska neosvědčil zkrátka proto, že k tomu ještě objektivně neměl příležitost. Samotné podmíněné propuštění stěžovatele přitom s ohledem na podmínky, které pro použití tohoto institutu stanoví § 88 trestního zákoníku, svědčí o tom, že příslušný soud, který o něm rozhodl, shledal, že stěžovatel prokázal svým chováním ve výkonu trestu polepsení a že lze očekávat, že v budoucnu povede řádný život“ Dále poukázal na to, že „je pravdou, že správní orgány přihlédly též k tomu, že se stěžovatelem bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění a že mu byla z důvodu jeho neoprávněného pobytu na území ČR, po zrušení povolení k trvalému pobytu, nepravomocně uložena povinnost opustit území ČR (viz výše). Ani zde si žalovaná nevyžádala rozhodnutí odvolacího orgánu v této věci, resp. z jejího rozhodnutí ani z rozhodnutí krajského soudu nelze zjistit, zda a případně jak bylo v této věci stěžovatele pravomocně rozhodnuto.“
23. Městský soud na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že pokud žalovaný spatřoval podmínku aktuálnosti za splněnou jen proto, že se žalobce trestného jednání dopustil před relativně krátkou dobou a zkušební doba je stále v běhu, je tato úvaha zcela nedostatečná, neboť, jak uvedl i Nejvyšší správní soud, skutečnost, že dosud neuplynula stanovená zkušební doba, sama o sobě nevypovídá nic o riziku dalšího protiprávního jednání žalobce, který svou nápravu z formálního hlediska neosvědčil zkrátka proto, že k tomu ještě objektivně neměl příležitost. Pokud žalovaný své závěry o aktuálnosti nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku staví pouze na tom, že se žalobce „závažného narušení veřejného pořádku dopustil, a s ohledem na míru narušení veřejného pořádku a běžící

zkušební lhůtu toto nebezpečí přetrvává“ jsou tyto úvahy zcela nedostatečné a nepřezkoumatelné.

24. O podmíněném odložení výkonu trestu rozhodl soud dle § 81 odst. 1 trestního zákoníku, podle kterého *„Soud může podmíněně odložit výkon trestu odnětí svobody nepřevyšujícího tři léta, jestliže vzhledem k osobě a poměrům pachatele, zejména s přihlédnutím k jeho dosavadnímu životu a prostředí, ve kterém žije a pracuje, a k okolnostem případu má důvodně za to, že k působení na pachatele, aby vedl řádný život, není třeba jeho výkonu.“*
25. V kontextu tohoto ustanovení nelze dospět k jinému závěru, než, že pokud Obvodní soud pro Prahu 1 výkon trestu podmíněně odložil na zkušební dobu, musel již při vydání trestního příkazu přepokládat, že žalobce v budoucnu povede řádný život, aniž by bylo nutné výkon trestu nařídit. Nelze se tedy ztotožnit se žalovaným, který dospěl k závěru, že *„s ohledem na zkušební dobu, která byla žadateli stanovena, je tedy žadatel dle názoru správního orgánu považován za potencionálního narušitele veřejného pořádku a to z pohledu českého zákonodárce a justice“*. Z uvedeného je patrné, že se žalovaný mylně domnívá, že stanovená zkušební lhůta sama o sobě svědčí o závažném narušení veřejného pořádku. Tento závěr nelze přijmout, neboť, jak soud již výše uvedl, má stanovení zkušební lhůty zcela jiný význam.
26. I v nyní projednávané věci proto bylo nutné, aby se žalovaný kromě závažnosti a povahy trestné činnosti žalobce zabýval i dalšími rozhodnými aspekty případu, které se vztahují konkrétně k osobě žalobce, jím spáchané trestné činnosti a způsobu života žalobce po spáchání této činnosti, tedy života ve stanovené zkušební lhůtě i po jejím uplynutí. Z tohoto hlediska se ale správní orgány při posouzení aktuálnosti nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku vůbec nezabývaly.
27. Vzhledem k uvedenému lze uzavřít, že se správní orgány dostatečně nezabývaly otázkou, zda ze strany žalobce hrozí důvodné nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku v budoucnosti, čímž v příslušném rozsahu zatížily napadená rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.
28. Pro úplnost soud uvádí, že žalovaný hodnotil přiměřenost dopadů rozhodnutí do osobního života žalobce a jeho rodinných příslušníků s ohledem na ustanovení čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a to i z hlediska Úmluvy o právech dítěte.
29. Žalobce namítá, že žalovaný dopad rozhodnutí hodnotil s ohledem na jeho osobní a rodinný život zcela nedostatečně.
30. Z napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaný hodnotil, že zamítnutí žádosti o přechodný pobyt a s tím spojená povinnost vycestovat z území bude představovat pro žalobce určitý zásah do jeho života, a že žalovaný dospěl k závěru, že v daném konkrétním případě převažuje veřejný zájem nad tímto zájmem soukromým. Vzhledem k tomu, že soud dospěl k závěru o nepřezkoumatelnosti a nesprávnosti úvah žalovaného o aktuálnosti závažného narušení veřejného pořádku ze strany žalobce, považuje za této situace hodnocení úvah žalovaného o dopadech napadeného rozhodnutí do osobního a rodinného života žalobce za předčasné. Z napadeného rozhodnutí je totiž patrné, že žalovaný i při hodnocení dopadů rozhodnutí do poměrů žalobce vycházel z toho, že již skutečnost, že se žalobce dopustil trestné činnosti, nesvědčí o řádném začlenění žalobce do společnosti a že pokud cizinec porušuje zákony ČR a tím narušuje závažným způsobem veřejný pořádek, musí počítat i s možností nevydání

přechodného pobytu. Posouzení dopadů rozhodnutí do života žalobce postavil žalovaný na faktu, že žalobce veřejný pořádek skutečně závažným způsobem narušuje, avšak tento závěr z napadeného rozhodnutí nevyplývá, neboť žalovaný dosud nezhodnotil všechna kritéria, na základě kterých měl dle soudu aktuálnost závažného narušení veřejného pořádku posoudit.

31. Městský soud proto dospěl k závěru, že bude nutné, aby žalovaný v dalším řízení vedeném po vrácení věci, rozhodl znovu i o přiměřenosti dopadu rozhodnutí do osobního a rodinného života žalobce, a to právě s ohledem na závěry, které učiní ohledně aktuálnosti narušení veřejného pořádku ze strany žalobce a kromě jiných kritérií posoudí i zájem nezletilého dítěte G., nar. X. Žalovaný se totiž, i přes to, že nepochybně fakt, že žalobce je otcem tohoto dítěte, zájmem dítěte vůbec při hodnocení dopadů rozhodnutí do života žalobce nezabýval, když pouze po konstatování obecných skutečností ve stejné obecné rovině uzavřel, že nevydáním přechodného pobytu nejsou porušeny příslušné články Úmluvy o právech dítěte.
32. Městský soud tedy na základě výše uvedeného shledal důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, a proto napadené rozhodnutí podle ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgány jsou právním názorem vysloveným Městským soudem v Praze v dalším řízení vázány (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
33. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši celkem 3 000 Kč. Soud si je vědom toho, že žalobce zaplatil soudní poplatek v celkové výši 4 000 Kč, avšak 1 000 Kč zaplatil za návrh na přiznání odkladného účinku podané žalobě. Vzhledem k tomu, že ohledně tohoto návrhu úspěšný nebyl, přiznal soud žalobci náhradu nákladů ve výši ponížené o tuto částku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. prosince 2020

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.